

Steinmetz Bella Az Első Férjével

Az első férjemmel vagyok itt, otthon, az udvaron. Valamilyen házi ruhában vagyok, mert látom, hogy két zsebe van. Pongyolában én sose jártam. Ennyi rózsafa volt, gyönyörű volt. Az udvarom egy liget volt. Már kabát volt rajtam, és én így néztem ki, ilyen elválasztott hajjal, ez volt a frizurám. Volt kertészünk, mert rengeteg buxusom volt, az sövény, meg rózsafám. Nem voltunk gazdagok, de ilyesmire tellett. Mi házilag nem tudtuk volna megrendezni, ugye volt vagy három-négy gyümölcsfa, azon kívül vagy húsz-harminc rózsafa, alacsony meg magas. Harminc év előtt lehettem itt. Apám vett nekünk egy ötszobás házat, két fürdőszobával. Ötszáz méterre van ide, ahol most lakom. Ha jól kinyújtom a nyakam, látom a házamat. Egy kis mellékutcában volt, a Főtérnek a folytatása. Az be volt rendezve. Azt is a nagybátyám rendezte be. És az esküvőmet is állta. Nem nagyon hívtunk meg vendégeket, mert akkor azt revansolni [viszonzni] kellett. Hát egyszer-egyszer mi is meg voltunk hívva. A férjem könnyebben ismerkedett meg kollégákkal fenn, a bíróságon. Nagy volt a vidék: járásbíróság, törvényszék, sőt táblabíróság is volt, ami ma már csak

Bukarestben van. Az uramnak volt egy előnye, perfekt beszélt románul, és segített néha az idősebb ügyvédeknek, fordított is. És általa lett a társaság, meghívtak minket szívésségből a barátok vacsorára. Akartam menni az ügyvédi irodába segíteni, vagy zongoraórákat adni -- nekem zongora diplomám is volt --, és lett volna növendékem. Hát a férjem hallani nem akart. 'Hát hogy képzeli? Lesz egy kliens, aki bejön az én ügyvédi irodámba, azt mondja majd, hogy mire fel nősz, ha nem tud egy feleséget eltartani?!' Jellemző volt a férjemre, ahogy imádott és szeretett, mert azt se tudta például, hogy mennyi hozományom van. Édesapám mondta nekem, hogy a pénz le van téve a bankba, és ti vegyétek meg a házat, amelyet akartok. Én se kérdeztem meg: apuka, mennyi van letéve? És két hónap múlva kérdezi édesapám, hogy 'Hát még mindig nem találtatok házat? Fizettek, házbéres házban laktok!'. És akkor ő szerényen mondta, hogy [kacag] 'Apuka, tulajdonképpen, hogy őszinte legyek, én nem tudom, mennyi keret is van arra'. Én sem kérdeztem. Akkor megmondta, hogy mennyi, és akkor mentünk el [házat venni]. Szóval, szerény volt. A férjem eléggé zárkózott volt, de a társaságban jól érezte magát. Élte tulajdonképpen az életét. Mert, én nem akartam? [még gyereket]. 'Várjunk még egy évet, maga is jöjjön bele a munkába, engem is hagyjon még egy kicsit bálozni, maga is élje az életét.' Jól éltünk. De azért nem hagyta magát terrorizálni, úgyhogy én csúnya leckét kaptam a harmadik vagy negyedik hónapban [az esküvő után]. Én megmondtam neki, hogy húsz éves vagyok, és én tovább akarok teniszezni, sportolni, koncertre járni. Egyszer, úgy be volt már félig nem sötétedve, de már homály volt. Ült otthon, a lakásomban. Mikor jöttem, az ablakon keresztül azt mondta: 'Nem is tudtam, hogy festették foszforosra a teniszlabdákat!' Tehát, hogy olyan későn értem haza? És egyszer-kétszer tett ilyen megjegyzést, és akkor megmondtam neki: 'Figyeljen ide, addig, amíg maga tudja, hogy én hol vagyok, minden pillanatban lekontrollálhat, addig én ilyen megjegyzéseket nem tűrök. Mert ha eltelt vagy valami, akkor én dugva fogom csinálni. Választhat.' Tehát így adtam egy leckét. Aztán visszakaptam én is a leckét. Eltelt egy év. Mentünk ki a kávéházba. Aztán nagyon belejött? [a társasági életbe], és vesz egy szép rózsaszínű inget. És mondom neki: 'Vegyen egy más inget, én nem szeretem ezt a rózsaszínű inget. Vegyen, ott van világoskék, fehér.' Kávéházba mentünk vacsora után, zenét hallgatni. 'Miért? Nekem tetszik, nagyon jó. Milyen kifogása van ez ellen?' Mondom: 'Az, hogy nem szeretem a rózsaszín inget. Van világoskék.' Mondja: 'Én azt szeretem.' Mondom: 'Akkor én nem megyek ki.' 'Ha nem megyünk ki, itthon maradunk.' Mondom: 'Itt tartunk pár hónap, egy év után, hogy egy ennyiben nem tud alkalmazkodni énhozzám?' 'Ugyanezt mondhatom én is', mondja. Dúltam, fúltam. Mondom a lánynak, hozza le a padlásról a koffert, én holnap reggel megyek haza. Mint a süket, nem hallotta [a férjem]. Nem süket volt, nem reagált rá. Mondtam, hogy 'Megyek haza, kész, itt hagyom'. Nem reagált. Én egész éjjel persze sírtam. Hagyott engem. Tehát itt kaptam vissza, hogy nem lehet ilyesmiből problémát csinálni. Minthogy én sem hagytam a foszforos labdát? Így kaptam vissza, hogy én se próbálkozzak, hogy ő milyen inget [vegyen fel], ha az egy tiszta? A férjem nem nagyon szerette a vizet. Tudott úszni, de nem nagyon szerette. De ha úgy volt, elmentem evezni, megfőztem az ebédet, és betelefonáltam neki, hogy jöjjön be a Víkendre [A Víkendtelep a város leglátogatottabb üdülőtelepe volt. -- A szerk.], ott fogunk ebédelni, és egy kicsit sütni fogja a nap, és megfürdik. Szóval szépen lejött, s a végén nagyon jól érezte magát. Így egyenlítettük ki egymást.